27 Αυγούστου 2015

η προς
αντική
ς † 2014)

γοριάτης (Καψάνης)

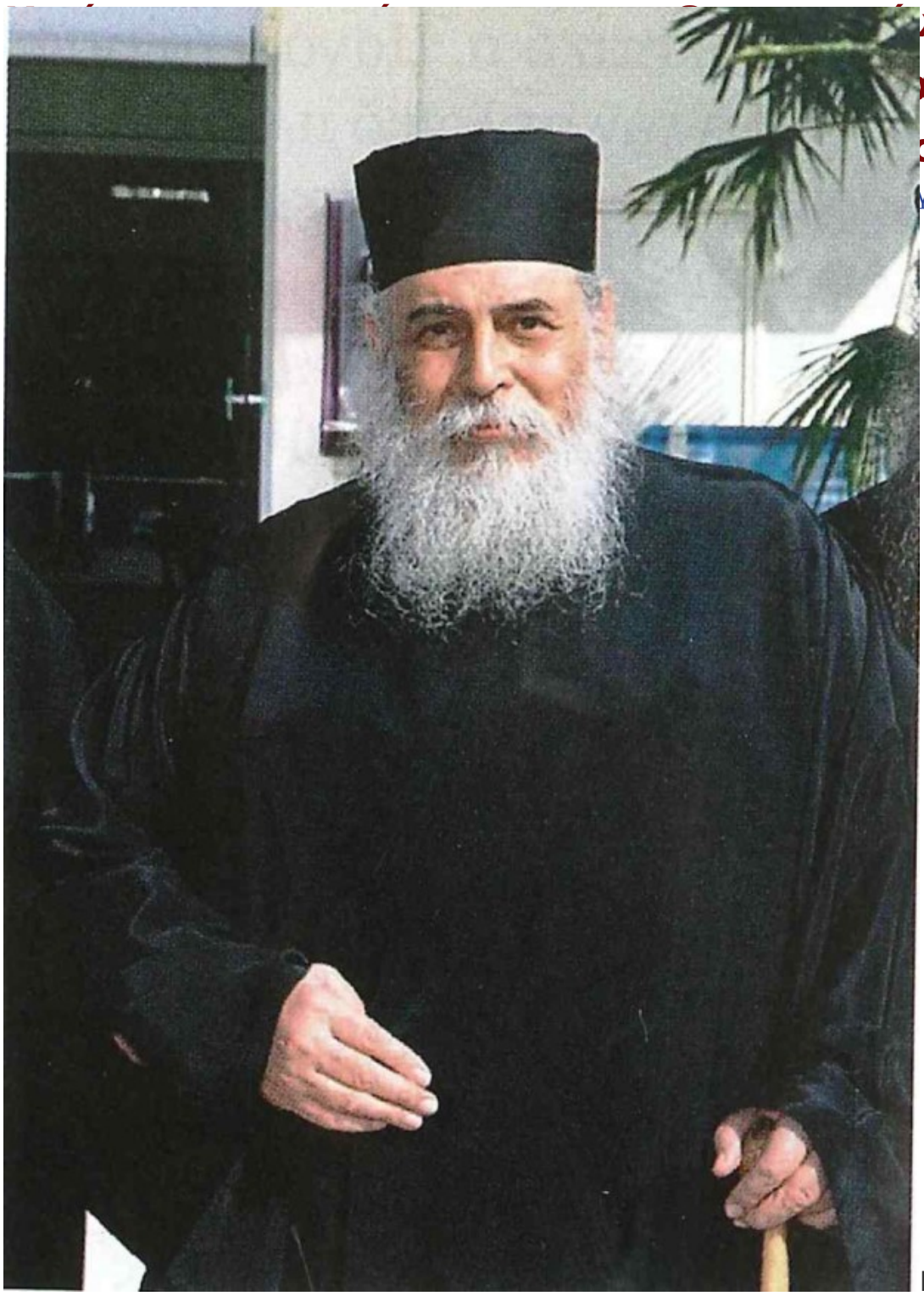

Η παράδοσις της Εκκλησίας, ως αποτυπούται εις τους ι. Κανόνας, κατενόησε πάντοτε την

αίρεσιν και το σχίσμα ως φρικτά και αποτρόπαια μέσα, δι’ ων ο εχθρός της σωτηρίας επιχειρεί «μερίζειν το του Χριστού σώμα» δια να ματαιώση την σωτηρίαν του ανθρώπου.[01]

Οι Πατέρες της Εκκλησίας, επόμενοι τη διδασκαλία της Καινής Διαθήκης και ιδία του Απ. Παύλου και του Ευαγγελιστού Ιωάννου, οι οποίοι καταδικάζουν την αίρεσιν μετά σφοδρότητος, ουδεμίαν εδέχοντο συμφιλίωσιν ή συνύπαρξιν με την αίρεσιν, αρνούμενοι να ίδουν αυτήν υπό το πρίσμα του σχετικισμού και σκεπτικισμού, ως ατυχή αλλά πάντως ευγενή και νόμιμον προσπάθειαν ερμηνείας της χριστιανικής αληθείας. Ούτως οι επιμένοντες τη αιρέσει αιρετικοί θεωρούνται από τους αγίους Πατέρας ως «ακάθαρτοι», «αντίπαλοι Χριστού», «ιερόσυλοι και αμαρτωλοί», «αντικείμενοι (τω Χριστώ) τουτ’ έστι πολέμιοι και αντίχριστοι», «ους ο Κύριος πολεμίους και αντιπάλους λέγει εν τοις Ευαγγελίοις» (Κανών Καρχηδ.), «νεκροί» (Αγ. Αθαν. λθ’ εορτ. επιστ.), «εχθροί της αληθείας» (α’ ΣΤ’). Η αίρεσις δε χαρακτηρίζεται ως «πλάνη» και «φαυλότης» φέρουσα τον όλεθρον (νζ’ Καρθαγ.), ως «στρεβλότης» (Κανών Καρχηδ.), ως «ελεεινή πλάνη» εις την οποίαν «κατεδέθησαν» οι αιρετικοί (ξστ’ Καρθαγ.), ως «μεμιασμένη κοινωνία» (ξθ’ Καρθαγ.), ως «ρίζα πικρίας άνω φύουσα», ήτις «μίασμα γέγονε τη καθολική Εκκλησία, η των χριστιανοκατηγόρων αίρεσις» (ιστ’ Ζ’).

(περισσότερα…)